

LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
PRAKTIKOS APŽVALGA
2015 M. RUGPJŪČIO 1 D. – 2015 M. RUGSĖJO 30 D.

APŽVALGĄ PARENGĖ LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
TEISINĖS ANALIZĖS IR INFORMACIJOS DEPARTAMENTAS

TURINYS

I. ADMINISTRACINĖS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE.....	4
3. UŽSIENIEČIŲ TEISINĖ PADĖTIS LIETUVOS RESPUBLIKOJE	4
<i>Dėl alternatyvios sulaikymui priemonės skyrimo prieglobsčio prašytojui, kuriam galioja draudimas atvykti į Lietuvos Respubliką ir kurio nepilnametė žmona laukiasi.....</i>	<i>4</i>
5. SVEIKATOS APSAUGA.....	4
<i>Dėl kompensacijos už pagamintas ir apdraustiesiems pritaikytas ortopedijos technines priemones priteisimo</i>	<i>4</i>
6. SOCIALINĖ APSAUGA	5
<i>Dėl valstybinės socialinio draudimo pensijos permokos išieškojimo</i>	<i>6</i>
<i>Dėl vaiko priežiūros atostogų įskaitymo į darbo ypatingomis sąlygomis laikotarpius</i>	<i>6</i>
<i>Dėl sprendimo neteikti socialinės paramos proporcingumo.....</i>	<i>7</i>
7. KONKURENCIJA.....	7
<i>Dėl „prekės vertės“ sąvokos vartojimo reklamoje</i>	<i>7</i>
11. NUOSAVYBĖS TEISIŲ ATKŪRIMAS.....	8
<i>Dėl Vyriausybės nutarimo, nustatančio perduotino neatlygintinai nuosavybėn naujo žemės sklypo individualiai statybai Kauno mieste dydžio ribą, taikymo po Konstitucinio Teismo 2015 m. birželio 16 d. nutarimo išaiškinimo.....</i>	<i>8</i>
14. TERITORIJŲ PLANAVIMAS.....	9
<i>Dėl Palangos miesto centrinės dalies specialiojo paminkloauginio plano privalomumo.....</i>	<i>9</i>
<i>Dėl šilumos ūkio specialiojo plano sprendinių galiojimo, kai nesilaikoma Šilumos ūkio įstatyme numatyto reikalavimo jį atnaujinti per numatytus laikotarpius.....</i>	<i>10</i>
<i>Dėl subjekto, kompetentingo priimti sprendimą dėl neurbanizuotose ir neurbanizuojamose teritorijose esančio žemės sklypo pagrindinės žemės naudojimo paskirties ir (ar) būdo pakeitimo pagal žemės valdos projektą.....</i>	<i>11</i>
16. VALSTYBĖS TARNYBA	11
<i>Dėl galimybės savivaldybės tarybos nariui būti konkurso į savivaldybės kontrolierius pareigas komisijos nariu.....</i>	<i>11</i>
<i>Dėl teisėjo padėjėjo, kaip valstybės tarnautojo, tarnybinės veiklos vertinimo specifikos</i>	<i>12</i>
<i>Dėl nušalinimo nuo pareigų laikotarpio įskaitymo į stažą pareigūno valstybinei pensijai skirti</i>	<i>13</i>
17. BYLOS DĖL NORMINIŲ ADMINISTRACINIŲ AKTŲ TEISĖTUMO	13
<i>Dėl Lietuvos Respublikos aplinkos ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro 2008 m. liepos 9 d. įsakymu Nr. D1-370/1K-230 patvirtinto Mokesčio už aplinkos teršimą iš mobilių taršos šaltinių apskaičiavimo ir mokėjimo tvarkos aprašo 6 punkto teisėtumo</i>	<i>13</i>
21. BYLOS DĖL BAUSMIŲ VYKDYMO IR KARDOMOJO SUĖMIMO INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR PAREIGŪNŲ VEIKSMŲ IR SPRENDIMŲ VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE	14
<i>Dėl kalinčio asmens teisės trumpam išvykti į namus.....</i>	<i>14</i>
33. BYLOS, SUSIJUSIOS SU NACIONALINIŲ, ES IR UŽSIENIO INSTITUCIJŲ FINANSINE PARAMA.....	15
<i>Dėl res judicata principo taikymo, sprendžiant paramą gavusio asmens įtraukimo į skolininkų sąrašą pagrįstumo klausimą</i>	<i>15</i>
38. KITOS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE	16
<i>Dėl teisės vykdyti viešąjį pirkimą neskelbiamų derybų būdu iš vienintelio tiekėjo</i>	<i>16</i>

II. ADMINISTRACINIŲ BYLŲ TEISENA	17
55. TEISMO KOMPETENCIJA	17
<i>Dėl sprendimo panaikinti atliekų sutvarkymą įrodančius dokumentus ginčijimo teisme.....</i>	<i>17</i>
70. BYLOS NUTRAUKIMAS.....	17
<i>Dėl Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos nutarimo ginčijimo</i>	<i>17</i>
<i>Dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos atsisakymo pritarti mokesčių mokėtojo siūlomam mokesčių teisės aktų nuostatų taikymui būsimam sandoriui ginčijimo.....</i>	<i>18</i>
<i>Dėl skundo padavimo termino skaičiavimo, kai administracinio akto grafinė dalis pateikiama vėliau, nei pats administracinis aktas</i>	<i>20</i>
75. TEISMO SPRENDIMO KLAIDŲ IŠTAISYMAS	20
<i>Dėl teismo sprendimo netikslumų taisymo iš esmės pakeičiant sprendimo esmę.....</i>	<i>20</i>

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – ir LVAT) procesinių sprendimų ir Specialiosios teisėjų kolegijos nutarčių dėl teisingumo santraukos, kurios LVAT nesaisto. Šis dokumentas yra skirtas informuoti skaitytoją. Oficialius nutarčių bei sprendimų tekstus galite rasti pasinaudoję interaktyviomis nuorodomis. Informacija dėstoma, remiantis Teisėjų tarybos 2008 m. balandžio 25 d. nutarimu Nr. 13P-50-(7.1.2) patvirtintu Teismų procesinių sprendimų administracinėse bylose kategorijų klasifikatoriumi.

I. Administracinės bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo ar vidaus administravimo srityje

3. Užsieniečių teisinė padėtis Lietuvos Respublikoje

3.4. Prieglobsčio suteikimas

Dėl alternatyvios sulaikymui priemonės skyrimo prieglobsčio prašytojui, kuriam galioja draudimas atvykti į Lietuvos Respubliką ir kurio nepilnametė žmona laukiasi

Apžvelgiamoje byloje buvo sprendžiama dėl pirmosios instancijos teismo nutarties dalies, kuria buvo netenkintas pareiškėjo prašymas dėl Ignalinos rajono apylinkės teismo 2015 m. gegužės 15 d. sprendimo panaikinimo ir alternatyvios sulaikymui priemonės jam skyrimo, teisėtumo ir pagrįstumo.

Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos 2015 m. balandžio 14 d. sprendimu priėmė pareiškėjo prašymą suteikti prieglobstį nagrinėti iš esmės, suteikė jam laikiną teritorinį prieglobstį ir apgyvendino Užsieniečių registracijos centre. Tačiau pareiškėjas kartu su žmona pažeidė apgyvendinimo Užsieniečių registracijos centre taisyklės, nustatytu laiku negrįžo į minėtą centrą ir 2015 m. gegužės 13 d. buvo grąžinti iš Latvijos Respublikos į Lietuvą.

Be to, pareiškėjas 2012 m. rugpjūčio 15 d. jau buvo pateikęs prašymą suteikti prieglobstį Lietuvos Respublikoje, tačiau nesulaukęs galutinio sprendimo pasišalino iš Užsieniečių registracijos centro, kuriame buvo apgyvendintas, vėliau iš Jungtinės Karalystės buvo grąžintas į Lietuvą, vėl pateikė naują prašymą suteikti prieglobstį Lietuvos Respublikoje, tačiau tokio prašymo atsisakė ir 2013 m. gegužės 20 d. buvo išsiųstas į *(duomenys neskelbtini)*. Pareiškėjui galioja draudimas iki 2016 m. gegužės 20 d. atvykti į Lietuvos Respubliką.

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad pažeidžiami asmenys ir šeimos, kuriose yra nepilnamečių užsieniečių, gali būti sulaikyti tik ypatingu atveju, atsižvelgiant į geriausias vaiko ir pažeidžiamų asmenų interesus. Šiuo atveju aplinkybių, kurios įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – Įstatymas) prasme galėtų būti suprantamos kaip ypatingos, teisėjų kolegijos vertinimu, nebuvo: nors objektyviai aplinkybės, kad pareiškėjo tapatybė nėra oficialiai patvirtinta, bei tai, jog prieglobsčio prašytojas (pareiškėjas), grubiai ignoruodamas aiškius draudimus, bandė be galiojančio kelionės dokumento išvykti iš Lietuvos Respublikos, gali būti pagrindas apriboti jo judėjimo laisvę Lietuvos Respublikoje, taip pat ir taikyti sulaikymą, tokia priemonė asmeniui, kuris privalo rūpintis savo nepilnamečiu, specialių poreikių turinčia (besilaukiančia) žmona (t. y. šeimos nariu), kurios gyvenimo sąlygoms sulaikymo skyrimas jos vyrui taip pat turi didelę įtaką, gali būti skiriama tik ypatingu atveju, t. y. kai tiek sulaikymo priemonės pagrindas yra ypatingas (grėsmė valstybės saugumui ar pan.), tiek, kai tikrai nėra kitos alternatyvos (asmuo pažeidžia jam skirtą alternatyvią priemonę ar pan.) (žr., pvz., LVAT 2015 m. vasario 17 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A-1797-756/2015). Šiuo atveju vertinant pasikeitusias aplinkybes nagrinėjamos bylos kontekste, sulaikymas Užsieniečių registracijos centre vertintinas, kaip netikslinga ir neproporcinga priemonė, o aplinkybių, kurios Įstatymo prasme galėtų būti suprantamos kaip ypatingos, sudarančios pagrindą tęsti pareiškėjo sulaikymą Užsieniečių registracijos centre, LVAT teisėjų kolegijos vertinimu, nenustatyta.

LVAT teisėjų kolegija sprendė, jog Įstatymo 115 straipsnio 1 dalies 5 punkte numatyta priemonė – užsieniečio apgyvendinimas Užsieniečių registracijos centre netaikant judėjimo laisvės apribojimo, kuri gali būti taikoma prieglobsčio prašytojui (Įstatymo 115 str. 5 d.) – šiuo atveju yra pakankama ir tinkama.

2015 m. rugsėjo 28 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-3714-662/2015

Procesinio sprendimo kategorija 3.4

[Prieiga internete](#)

5. Sveikatos apsauga

Dėl kompensacijos už pagamintas ir apdraustiesiems pritaikytas ortopedijos technines priemones priteisimo

Administracinėje byloje ginčas kilo teisinių santykių dėl apdraustųjų privalomuoju sveikatos draudimu aprūpinimo ortopedijos techninėmis priemonėmis (toliau – ir OTP) srityje. Pareiškėjas – ortopedijos įmonė

prašė priteisti iš Lietuvos valstybės žalą – sumą, kuriai jis priėmė užsakymus dėl OTP pagaminimo ir pritaikymo apdraustiesiems privalomuoju sveikatos draudimu, vykdydamas su Valstybine ligonių kasa sudarytas sutartis dėl apdraustųjų aprūpinimo ortopedijos techninėmis priemonėmis.

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija, įvertinusi teisinį reguliavimą, įtvirtintą Sveikatos draudimo įstatyme bei Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministro 2006 m. kovo 31 d. įsakymu Nr. V-234 patvirtintame Valstybės paramos ortopedijos techninėms priemonėms įsigyti organizavimo tvarkos apraše (toliau – Aprašas), pirmiausia pažymėjo, jog aktualūs teisiniai santykiai dėl valstybės paramos OTP įsigyti yra reglamentuojami viešosios teisės nuostatomis. Nepaisant to, įstatymų leidėjo įgaliotam teisėkūros subjektui pasirinkus tokį nurodytų teisinių santykių reguliavimo mechanizmą, pagal kurį nurodyta funkcija yra vykdoma per ortopedijos įmones, pasirašiusias sutartis su Valstybine ligonių kasa, tai yra įtvirtinus, jog siekiant įgyvendinti atitinkamą funkciją teisiniai santykiai tarp Valstybinės ligonių kasos ir ortopedijos technines priemones gaminančių įmonių reguliuojami sutartimis, sprendžiant klausimą, kokios rūšies – sutartinės ar deliktinės – civilinės atsakomybės nuostatos taikytinos konkrečiu atveju, būtina nustatyti, kokių pagrindų prašoma priteisti žalą, o būtent – iš kokių veiksmų kildinamas galimai padarytos žalos (nuostolių) atsiradimas. Nagrinėtu atveju pareiškėjas galimą valstybės atsakomybę siejo tiek su tuo, jog Valstybinė ligonių kasa neveikė taip, kaip pagal teisės aktus ji privalėjo veikti, tiek ir su atitinkamų pareiškėjo ir Valstybinės ligonių kasos sudarytų Sutarčių sąlygų pažeidimu. LVAT išplėstinė teisėjų kolegija nurodė, jog pagal Civilinio kodekso 6.245 straipsnio 3 ir 4 dalis, kai prašoma atlyginti žalą, siejamą su sutartiniais santykiais, teisiniai santykiai kvalifikuotini kaip kilę sutartinės civilinės atsakomybės srityje. Todėl tarp Valstybinės ligonių kasos ir pareiškėjo esant sudarytai sutarčiai (sudarytoms sutartims) dėl apdraustųjų aprūpinimo OTP ir pareiškėjui reikalavimą priteisti kilusią žalą siejant su kitos sutarties šalies – Valstybinės ligonių kasos – netinkamu sutartinių įsipareigojimų vykdymu (jų nevykdymu), padaryta išvada, jog tokiu atveju taikytinos nuostatos dėl sutartinės civilinės atsakomybės taikymo. LVAT išplėstinė teisėjų kolegija taip pat pažymėjo, jog ši išvada nepaneigia galimybės ir esant tarp šalių sudarytai sutarčiai taikyti deliktinę civilinę atsakomybę tais atvejais, kai atitinkamos žalos atsiradimas nėra siejamas su sutarties vykdymu, sutarties tikslų siekimu ir pan., o grindžiamas atitinkamų teisės aktu, bendro pobūdžio pareigos elgtis atidžiai ir rūpestingai pažeidimu, išėinančiu iš sutartimi reguliuojamų teisinių santykių ribų. Nagrinėtu atveju spręsta, jog pareiškėjo nurodomi Valstybinės ligonių kasos padaryti pažeidimai patenka į sutartimis reguliuojamų teisinių santykių sritį. Pripažinus, jog taikytina ne valstybės deliktinė atsakomybė, o sutartinė civilinė atsakomybė, taip pat padaryta išvada, jog tinkamas atsakovas byloje turėtų būti konkreti sutarties šalis – Valstybinė ligonių kasa.

Nesutikimą su pareiškėjo reikalavimu priteisti žalą Valstybinė ligonių kasa grindė tuo, jog nurodyta suma susidarė už tų OTP, kurių užsakymus pareiškėjas priėmė viršijant Privalomojo sveikatos draudimo fondo biudžeto (toliau – PSDF) lėšas, pagaminimą ir pritaikymą, nors Valstybinė ligonių kasa nėra įsipareigojusi kompensuoti visų OTP pagaminimo išlaidų – kaip numatyta Apraše bei su pareiškėju sudarytose sutartyse, kompensuojamos tik išlaidos, padarytos neviršijant PSDF biudžeto lėšų. Vertindama, be kita ko, nurodytus argumentus, išplėstinė teisėjų kolegija sutiko su pirmosios instancijos teismo išvada, jog Valstybinė ligonių kasa, patvirtindama užsakymus ir nenurodydama, jog konkretūs užsakymai priimti viršijus atitinkamo laikotarpio PSDF biudžeto lėšas, skirtas ortopedijos techninėms priemonėms įsigyti (pagal poklasius), įsipareigojo kompensuoti už tokių užsakymų įvykdymą. Todėl padaryta išvada, jog Valstybinei ligonių kasai kilo pareiga sumokėti pareiškėjui už ginčo OTP (įvykdytus užsakymus).

Spręsdama klausimą dėl priteistinių nuostolių dydžio, išplėstinė teisėjų kolegija, vadovaudamasi Civilinio kodekso 6.253 ir 6.259 straipsnių nuostatomis dėl galimybės atleisti nuo civilinės atsakomybės ar ją sumažinti dėl nukentėjusio asmens veiksmų, vertino ir argumentus dėl pareiškėjo kaltės bei sprendė, jog pareiškėjo veiksmai taip pat prisidėjo prie nuostolių atsiradimo (padidėjimo), todėl prašomą priteisti nuostolių dydį sumažino 10 procentų.

LVAT pirmosios instancijos teismo sprendimą pakeitė, nurodydamas, kad iš Valstybinės ligonių kasos pareiškėjo naudai priteistina 464 047,04 Eur suma.

2015 m. rugsėjo 30 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. A-1924-502/2015
Procesinio sprendimo kategorija 5

[Prieiga internete](#)

6. Socialinė apsauga

6.3. Bylos dėl valstybinių socialinio draudimo pensijų

Dėl valstybinės socialinio draudimo pensijos permokos išieškojimo

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl Valstybinio socialinio draudimo fondo administravimo įstaigų sprendimų, priimtų valstybinės socialinio draudimo našlių pensijos permokos išieškojimo srityje.

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija, įvertinusi Valstybinio socialinio draudimo įstatymo (toliau – VSDĮ) 18 straipsnio 2 dalį ir 44 straipsnio 2 dalį, pirmiausia sprendė, jog socialinio draudimo išmokų permoka traktuotini ne tik tie atvejai, kai esant teisiniam pagrindui mokėti socialinę išmoką, sumokama per didelę jų sumą, tačiau ir tie atvejai, kai socialinės išmokos sumokamos nesant tam iš viso teisinio pagrindo.

Nutartyje pažymėta, jog iš VSDĮ 18 straipsnyje įtvirtinto teisinio reguliavimo išplaukia, kad įstatymų leidėjas pasirinko tokį permokėtų (dėl išmokų gavėjų kaltės) valstybinio socialinio draudimo išmokų sumų išieškojimo mechanizmą, pagal kurį tais atvejais, kai asmuo gauna kitas (teisėtai paskirtas ir mokamas) socialinio draudimo išmokas, VSDFV teritoriniams skyriams suteikta kompetencija priimti sprendimus dėl susidariusių permokų išieškojimo (išskaičiavimo) iš asmeniui mokamų socialinio draudimo išmokų (neviršijant tam tikro nustatyto dydžio), o jeigu asmenys negauna valstybinio socialinio draudimo išmokų, permokos gali būti išieškomos tik teismo tvarka. Taigi aplinkybė, jog asmuo gauna tam tikras valstybinio socialinio draudimo išmokas, įstatymų leidėjo valia lemia įgaliotos įstaigos teisę taikyti tam tikrą operatyvesnę permokos išieškojimo iš jos gavėjo procedūrą. Tačiau, kaip pažymėjo išplėstinė teisėjų kolegija, nėra jokių teisinių argumentų išvadai, jog nurodyta aplinkybė – ar asmuo gauna socialinio draudimo išmokas, ar ne – galėtų pateisinti kitokį šių asmenų grupių traktavimą asmens teisės į tinkamą ir išsamią klausimo dėl susidariusios permokos iš jo išieškojimo sprendimo procedūrą aspektu. Todėl konstatuota, jog įgaliota institucija, įgyvendindama jai priskirtą kompetenciją permokėtų socialinio draudimo išmokų sumų išieškojimo srityje, privalo nurodytą klausimą spręsti atsižvelgiant į konkrečią susiklosčiusią situaciją, užtikrinant, kad taikoma poveikio priemonė – permokos išieškojimas – būtų proporcinga. Taip pat turi būti atidžiai įvertinti tokie aspektai, kaip kad – ar institucija, sprendama klausimą dėl atitinkamos išmokos skyrimo, atidžiai ir rūpestingai įvertino pateiktus dokumentus, ar permokos nustatymas buvo operatyvus, ar nėra VSDĮ 36 straipsnio 4 dalies 3 punkte nurodytų aplinkybių, kurioms esant gali būti atsisakoma permokos išieškojimo ir pan. Be to, išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, jog įgaliotai institucijai priimant sprendimą dėl socialinio draudimo išmokos permokos išskaičiavimo iš asmens gaunamų socialinio draudimo išmokų, asmuo turi turėti galimybę išsakyti savo argumentus *inter alia* dėl ieškinio senaties taikymo, o institucija privalo šiuos argumentus motyvuotai įvertinti, taip užtikrinant asmens teisę į tinkamą procedūrą.

LVAT išplėstinė teisėjų kolegija taip pat konstatavo, jog VSDFV teritorinio skyriaus sprendimai, kuriuose nustatyta, kad susidarė tam tikra našlių pensijos permoka bei kad ši permoka susidarė dėl pareiškėjo kaltės, tačiau nesuformuluoti jokie viešojo administravimo institucijos valdingi patvarkymai, savo esme yra tarpiniai sprendimai, nesukeliantys pareiškėjui materialinių teisinių pasekmių, ir todėl negali būti savarankišku ginčo administraciniame teisme dalyku.

2015 m. rugsėjo 7 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1324-502/2015
Procesinio sprendimo kategorija 6.3

[Prieiga internete](#)

6.6. Bylos dėl išmokų iš valstybės ir savivaldybių biudžetų

6.6.2. Pašalpos ir kitos išmokos

Dėl vaiko priežiūros atostogų įskaitymo į darbo ypatingomis sąlygomis laikotarpiu

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl ypatingomis darbo sąlygomis dirbto laikotarpio apskaičiavimo. Pagal byloje aktualias Valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 67 straipsnio bei Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1995 m. vasario 20 d. nutarimu Nr. 267 patvirtinto Kompensacijų už ypatingas darbo sąlygas apskaičiavimo ir išmokėjimo tvarkos aprašo (toliau – Aprašas) nuostatas, teisę į kompensaciją už ypatingas darbo sąlygas, kiek aktualu nagrinėtam ginčui, turėjo moterys, išdirbusios iki 1995 m. sausio 1 d. ne mažiau kaip 10 metų darbus, įtrauktus į buvusios TSRS Ministrų Tarybos 1956 m.

rugpjūčio 22 d. nutarimu Nr. 1173 patvirtintą sąrašą Nr. 2. Byloje nebuvo ginčo, jog pareiškėjos dirbtas darbas pateko į minėtame sąrašė išvardintus darbus, tačiau išsiskyrė pozicijos dėl šiomis sąlygomis dirbto laikotarpio apskaičiavimo – atsakovas į minėtą laikotarpį neįskaičiavo atostogų vaiko priežiūrai ir mokslo atostogų laiką, remdamasis Aprašo 9 punkto nuostata, kad darbo laikas kompensacijai gauti apskaičiuojamas pagal faktinio darbo ypatingomis sąlygomis trukmę.

LVAT teisėjų kolegija, atsižvelgdama į tai, jog, be kita ko, nei Įstatyme, nei Apraše nėra specialiai aptartų išlygų (nuorodų) į tam tikrus darbo trukmės laikotarpius, kurie neįskaitomi į darbo ypatingomis sąlygomis laiką, taip pat tai, jog tam tikri su darbuotojų teisių apribojimais sietini atvejai turi būti aiškiai ir vienareikšmiškai nustatyti (aptarti) Įstatymo lygmeniu, darė išvadą, kad aptariamų Pensijų įstatymo straipsnių nuostatos dėl darbo ypatingomis sąlygomis trukmės negali būti suprantamos ir aiškinamos susiaurintai, t. y. skaidant darbo ypatingomis sąlygomis santykių trukmę pagal ypatingų darbo sąlygų tiesioginio poveikio buvimo ar jo nebuvimo kriterijų. Priešingas Įstatymo aiškinimas suponuotų protingumo kriterijui prieštaraujančią situaciją, kai faktiniam darbui ypatingomis sąlygomis būtų priskirtas tik darbo laikas, per kurį darbuotojas fiziškai dirba ypatingomis darbo sąlygomis. Be to, socialinio teisingumo požiūriu situacija su vaiko priežiūros atostogų neįskaitymu į darbo ypatingomis sąlygomis laiką diskriminuotų tokioms atostogoms išėjusį asmenį palyginus su kitais tokį patį darbą dirbusiais asmenimis.

LVAT teisėjų kolegija pareiškėjos skundą pripažino pagrįstu ir panaikino sprendimus, kuriais pareiškėjai buvo atsisakyta skirti minėtą kompensaciją.

2015 m. rugsėjo 24 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-1137-143/2015

Procesinio sprendimo kategorija 6.6.2

[Prieiga internete](#)

Dėl sprendimo neteikti socialinės paramos proporcingumo

Administracinėje byloje ginčas kilo dėl atsakovo Panevėžio miesto savivaldybės administracijos sprendimo, kuriuo pareiškėjai atsisakyta skirti piniginę socialinę paramą tris mėnesius, nustačius, jog jis pažeidė Piniginės socialinės paramos nepasiturintiems gyventojams Įstatymo (toliau – Įstatymas) 25 straipsnio 3 punkte nustatytą pareigą pranešti apie tai, jog gavo pajamų.

LVAT teisėjų kolegija pagrįsta pripažino pirmosios instancijos teismo išvadą, kad pareiškėjui grąžinta gyventojų pajamų mokesčio permoka laikytina pareiškėjo pajamomis, apie kurias jis, vadovaudamasis Įstatymo 25 straipsnio 3 punktu, turėjo informuoti atsakovą, o jam to nepadarius, atsakovas, vadovaudamasis Įstatymo 23 straipsnio 2 dalies 3 punktu, turėjo teisę 3 mėnesius pareiškėjui neteikti pinigines socialines paramas. Tačiau taip pat buvo pažymėta, jog net ir nustačius, kad ginčijamas sprendimas yra formaliai teisėtas, turi būti vertinama, ar sprendimas laikinai neskirti socialinės paramos yra proporcinga sankcija pareiškėjo padarytam Įstatymo nuostatų pažeidimui. Teisėjų kolegija, įvertinusi pinigines socialines paramas paskirtį, tai, kad pareiškėjas, net ir gavęs pajamų, išlaikė teisę į socialinę pašalpą (tik ji atitinkamais mėnesiais turėjo būti mažesnė), taip pat atsižvelgusi į gautų pajamų rūšį, jų dydį, lyginant su pareiškėjui mokamos socialinės pašalpos dydžiu, į tai, jog nenustatyta, kad pareiškėjas, nepranešdamas apie gautas pajamas, būtų piktnaudžiavęs savo, kaip paramos gavėjo, teisėmis, darė išvadą, jog sprendimas neteikti pareiškėjui pinigines socialines paramas negali būti laikomas teisingu, nes juo pareiškėjui pritaikyta poveikio priemonė nėra proporcinga pareiškėjo padarytam Įstatymo pažeidimui.

2015 m. rugsėjo 28 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-2151-520/2015

Procesinio sprendimo kategorija 6.6.2; 6.8

[Prieiga internete](#)

7. Konkurencija

7.5. Nesąžininga konkurencija

7.5.1. Klaidinanti reklama

Dėl „prekės vertės“ sąvokos vartojimo reklamoje

Administracinis ginčas kilo dėl Konkurencijos tarybos nutarimo, kuriuo UAB Cherry Media LT nubausta už Reklamos įstatymo 5 straipsnio reikalavimų pažeidimą. Ginčijamu administraciniu sprendimu atsakovas pripažino pareiškėjo įvairiomis priemonėmis skleistas atitinkamas reklamas klaidinančiomis ir skyrė baudą.

Byloje nustatyta, kad pareiškėjas, būdamas reklamos davėju, jo valdomose interneto svetainėse www.grupinis.lt ir www.beta.lt skleidė lėtaeigės siulčiaspaudės MPM SLOW JUICER, sulankstomo dviračio „Pininfarina City“ ir teleskopo „Magnification 525x“ reklamas, kuriose buvo nurodyta šių prekių vertė, kainos su akcija, iki akcijos pabaigos likęs laikas bei nupirktų prekių kiekis.

Pareiškėjo 2013 m. birželio 19–27 d. ir 2013 m. rugpjūčio 5–6 d. skleistoje sulčiaspaudės MPM SLOW JUICER reklamoje buvo nurodyta, kad jos vertė yra 899 Lt, o ji parduodama už 449 Lt, 2013 m. birželio 13–19 d. skleistoje dviračio „Pininfarina City“ reklamoje nurodyta vertė – 2 399 Lt, o jis parduodamas už 769 Lt, 2013 m. birželio 19–27 d. skleistoje teleskopo reklamoje, buvo nurodyta, kad prekės vertė yra 319 Lt, o pardavimo kaina – 119 Lt.

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad pareigą įrodyti reklaminių teiginių teisingumą reklamos naudojimo metu turi reklamos davėjas. Nagrinėjamu atveju reikšmingai reklamuojamų prekių nurodytai vertei, buvusiai konkrečios reklamos naudojimo metu, pagrįsti pareiškėjas įrodymų nepateikė nei Konkurencijos tarybai, nei teismui. Teisėjų kolegija sprendė, kad tiek atsakovas, tiek pirmosios instancijos teismas pagrįstai netinkamais įrodymais prekių vertei reklamos naudojimo metu pagrįsti laikė duomenis apie analogiškų prekių kainas kitų pardavėjų skelbtas prieš ir po nagrinėjamos reklamos naudojimo. Tačiau teisėjų kolegija nepritarė Konkurencijos tarybos bei pirmosios instancijos teismo išvadai, kad reklamoje nurodyta prekės vertė turi būti suprantama kaip mažiausia kaina, už kurią vartotojas gali įsigyti tokią prekę rinkoje, kadangi toks teiginys nėra pagrįstas ir juo neobjektyviai siaurinama prekės vertės sąvoka. Nagrinėjamu atveju reikšminga, kad skleidžiamoje reklamoje teigiant apie prekės vertę negalima jos grįsti viena iš rinkoje egzistuojančių aukštesnių tos pačios prekės kainų, kadangi esant kainų įvairovei, atitinkamas reklaminių teiginių neatitiktų teisingumo kriterijaus net ir esant duomenų apie reklamos naudojimo metu esančias kitų pardavėjų aukščiausias (aukštesnes) reklamuojamų prekių kainas.

Byloje nenustačius pareiškėjo atsakomybę lengvinančių ar sunkinančių aplinkybių, pirmosios instancijos teismo sprendimas, kuriuo pareiškėjui paskirta bauda sumažinta iki sankcijoje numatyto baudos vidurkio, paliktas nepakeistas.

2015 m. rugsėjo 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-2022-502/2015

Procesinio sprendimo kategorija 7.5.1; 7.5.3

[Prieiga internete](#)

11. Nuosavybės teisių atkūrimas

11.4. Nuosavybės teisių atkūrimas į žemę

11.4.2. Nuosavybės teisių į miesto žemę atkūrimo sąlygos ir tvarka

Dėl Vyriausybės nutarimo, nustatančio perduotino neatlygintinai nuosavybėn naujo žemės sklypo individualiai statybai Kauno mieste dydžio ribą, taikymo po Konstitucinio Teismo 2015 m. birželio 16 d. nutarimo išaiškinimo

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo *inter alia* dėl to, kad, pareiškėjo teigimu, jam turėtų būti formuojamas neatlygintinai perduotinas ne didesnis kaip 0,2 ha dydžio žemės sklypas Kauno miesto teritorijoje.

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1997 m. rugsėjo 29 d. nutarimu Nr. 1057 patvirtintos Lietuvos Respublikos piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatymo įgyvendinimo tvarkos 36 punktas nustatė, jog bendras piliečiui perduoto neatlygintinai nuosavybėn jo naudojamo žemės sklypo ir papildomai perduodamo neatlygintinai nuosavybėn naujo žemės sklypo plotas neturi būti didesnis už Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1998 m. liepos 23 d. nutarimu Nr. 920 nustatytą perduodamo neatlygintinai nuosavybėn naujo žemės sklypo individualiai statybai bei kitai paskirčiai tame mieste plotą. Šis nutarimas – ginčui aktuali Vyriausybės 2010 m. kovo 31 d. nutarimo Nr. 345 redakcija – nustatė, jog Kauno mieste naujo žemės sklypo, numatomo perduoti individualiai statybai, dydis yra nuo 0,04 ha ir gali

būti ne didesnis kaip 0,12 ha. Teisėjų kolegija nurodė, kad šiuo nutarimu padaryti Vyriausybės 1998 m. liepos 23 d. nutarimo Nr. 920 pakeitimai dalyje dėl naujų žemės sklypų, numatomų perduoti individualiai statybai, dydžių Kauno mieste nustatymo, panaikinus galimybę skirti naujus žemės sklypus individualiai statybai „kitose teritorijose“, kuriose žemės sklypų dydžių apribojimai iki tol galiojusių teisiniu reguliavimu buvo nustatyti – nuo 0,12 iki 0,2 ha, – lėmė, jog po šių pakeitimų maksimali perduotino neatlygintinai nuosavybėn naujo žemės sklypo individualiai statybai Kauno mieste dydžio riba tapo 0,12 ha (teritorijose su neišplėtotą infrastruktūra), taigi iš esmės buvo sumažinta nuo 0,2 ha iki 0,12 ha.

LVAT 2012 m. spalio 25 d. nutartimi šioje byloje kreipėsi į Lietuvos Respublikos Konstitucinį Teismą, kuris 2015 m. birželio 16 d. nutarime pripažino, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2010 m. kovo 31 d. nutarimas Nr. 345 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1998 m. liepos 23 d. nutarimo Nr. 920 „Dėl naujų žemės sklypų dydžių miestuose patvirtinimo“ pakeitimo“ tiek, kiek juo nebuvo nustatyta, kad Kauno mieste kaip atlyginimą piliečiams už nuosavybės teise turėtą žemę, gyvenamuosius namus, jų dalis, butus numatoma perduoti naujus, nuo 0,12 ha iki 0,2 ha dydžio, žemės sklypus individualiai statybai kitose teritorijose, pagal priėmimo tvarką prieštarauja konstituciniam teisinės valstybės principui, Lietuvos Respublikos piliečių nuosavybės teisių į išlikusį nekilnojamąjį turtą atkūrimo įstatymo (toliau – ir Įstatymas) 5 straipsnio 3 daliai. Minėtoje konstitucinės justicijos byloje konstatuota, kad, nors Vyriausybė, priėmusi 2010 m. kovo 31 d. nutarimą, nesilaikė Įstatymo 5 straipsnio 3 dalyje nustatytos naujų žemės sklypų, kuriuos numatoma perduoti piliečiams kaip atlyginimą už nuosavybės teise turėtą žemę, gyvenamuosius namus, jų dalis, butus, dydžių tvirtinimo tvarkos, šiuo nutarimu patvirtinti piliečiams neatlygintinai perduotinų nuosavybės naujų žemės sklypų dydžiai atitiko realią Kauno miesto savivaldybės padėtį, taip pat tokiu teisiniu reguliavimu sudarytos prielaidos šiai savivaldybei, atsižvelgiant į valstybės politiką teritorijų planavimo srityje, suformuoti tam tikrą kiekį nuosavybės teisėms atkurti reikalingų naujų žemės sklypų (Kauno mieste nebuvo galimybės planuoti didesnių nei 0,12 ha naujų žemės sklypų). Nutarime pabrėžta, kad minėtas Įstatymo 5 straipsnio 3 dalyje nustatytos naujų žemės sklypų dydžių tvirtinimo tvarkos pažeidimas neturėjo tiesioginės įtakos ginčijamo teisės akto turiniui.

Teisėjų kolegija, atsižvelgusi į konstitucinės justicijos byloje padarytas išvadas, kad Įstatymo 5 straipsnio 3 dalyje nustatytos naujų žemės sklypų dydžių tvirtinimo tvarkos pažeidimas neturėjo tiesioginės įtakos ginčijamo teisės akto turiniui ir šiuo nutarimu patvirtinti piliečiams neatlygintinai perduotinų nuosavybės naujų žemės sklypų dydžiai atitiko realią Kauno miesto savivaldybės padėtį, nes Kauno mieste nebuvo galimybės planuoti didesnių nei 0,12 ha naujų žemės sklypų, konstatavo, jog ginčo teisiniui santykiui reglamentuoti yra taikytina Lietuvos Respublikos Vyriausybės 1998 m. liepos 23 d. nutarimo Nr. 920 (2010 m. kovo 31 d. redakcija) nuostata, įtvirtinanti, kad numatomų perduoti individualiai statybai Kauno mieste naujų žemės sklypų maksimalus dydis yra 0,12 ha, ir pareiškėjo reikalavimą suformuoti didesnio ploto negu 0,12 ha neatlygintinai perduotiną naują žemės sklypą Kauno mieste pripažino nepagrįstu.

2015 m. rugsėjo 16 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1582-492/2015

Procesinio sprendimo kategorija 11.4.2

[Prieiga internete](#)

14. Teritorijų planavimas

14.2. Specialusis planavimas

Dėl Palangos miesto centrinės dalies specialiojo paminkloauginio plano privalomumo

Apžvelgiamoje byloje ginčas buvo kilęs dėl Palangos miesto savivaldybės tarybos sprendimo, kuriuo buvo atsisakyta tvirtinti ginčo žemės sklypo detalų planą. Toks atsisakymas buvo grindžiamas aplinkybe, jog parengtas detalusis planas neatitiko Palangos miesto centrinės dalies specialiojo paminkloauginio plano, patvirtinto Palangos miesto savivaldybės tarybos 1999 m. liepos 29 d. sprendimu Nr. 134 (toliau – Paminkloauginis planas), sprendinių.

Šioje byloje, be kita ko, buvo nustatyta, kad minėto detaliojo plano projekto derinimo stadijos metu Kultūros paveldo departamento Klaipėdos teritorinis padalinys buvo atsakęs šį teritorijų planavimo dokumentą derinti, nes taip pat manė, kad jo sprendiniai prieštaravo Paminkloauginio plano sprendiniams. Tačiau ginčą tarp planavimo organizatoriaus ir minėto Kultūros paveldo departamento teritorinio padalinio

nagrinėjęs Klaipėdos apygardos administracinis teismas nusprendė, kad šis specialiojo teritorijų planavimo dokumentas yra rekomendacinis (savivaldybės tarybos sprendimo atsisakyti tvirtinti detalų planą metu šis Klaipėdos apygardos administracinio teismo sprendimas buvo įsiteisėjęs).

LVAT teisėjų kolegija sprendė, kad Paminkloauginis planas yra privalomas, jei jis yra įrašytas į planavimo sąlygas detaliojo planavimo dokumentams rengti, t. y. Paminkloauginio plano įrašymas į planavimo sąlygas detaliojo planavimo dokumentams rengti reiškia, kad jis, ta apimtimi, kiek jo sprendiniai neprieštarauja aukštesnės galios teritorijų planavimo dokumentams, planavimo organizatoriui tampa privalomi. Kartu LVAT priminė, kad teritorijų planai negali būti tvirtinami, jeigu jie prieštarauja teisės aktams, taip pat aukštesniems teritorijų planavimo dokumentams, ar (ir) jų tvirtinimas pažeistų teisėtumo principą. Tai, kad patvirtinus teritorijos planavimo dokumentą, jis įgyja teisinę galią, o teritorija – tam tikrą teisinį statusą, rodo tokio proceso (teritorijų planavimo dokumentų tvirtinimo) svarbą, todėl plano tvirtinimas nėra tik formalus veiksmas. Jo metu privalu išsamiai ir objektyviai patikrinti bei įvertinti visą detaliojo planavimo procesą, t. y. ar detaliojo planavimo organizatorius įvykdė visus teisės aktų nustatytus reikalavimus, ar teikiamas tvirtinti detalusis planas nustatyta tvarka suderintas, viešai apsvaistytas ir pan. Būtent kompetentinga institucija, tvirtindama teritorijų planavimo dokumentus, privalo patikrinti, ar nėra kliūčių tai daryti. Todėl apžvelgiamoje byloje LVAT teisėjų kolegija nesutiko su pareiškėjo argumentais, kad atsakovas, pareiškėjui pateikęs galiojantį teritorijų planavimo dokumento patikrinimo aktą ir esant kitų kompetentingų institucijų pritarimui, turėjo besąlygiškai patvirtinti detalų planą. Šiuo atveju Palangos miesto savivaldybės taryba įgyvendino savo pareigą patikrinti jai pateiktą teritorijų planavimo dokumentą ir įvertinti, ar nėra kliūčių jį tvirtinti.

LVAT atmetė pareiškėjo apeliacinį skundą ir pirmosios instancijos teismo sprendimą, kuriuo buvo atsisakyta tenkinti pareiškėjo skundą, paliko nepakeistą.

2015 m. rugsėjo 21 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-2679-602/2015

Procesinio sprendimo kategorija 14.3.3

[Prieiga internete](#)

Dėl šilumos ūkio specialiojo plano sprendinių galiojimo, kai nesilaikoma Šilumos ūkio įstatyme numatyto reikalavimo jį atnaujinti per numatytus laikotarpius

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Vilniaus miesto savivaldybės atsisakymo pritarti, kad pareiškėjo bute būtų įrengtas dujinį kurą deginantis prietaisas patalpų ir vandens šildymui. Šį atsisakymą atsakovas iš esmės grindė aplinkybe, jog pareiškėjo prašymo padavimo metu aktualus šilumos ūkio specialusis planas nenumatė galimybės ginčo bute centralizuotą šildymą pakeisti kitu. Savo nesutikimą su tokiu atsakovo sprendimu (atsisakymu) pareiškėjas, be kita ko, grindė aplinkybe, jog minėtas specialus planas yra tariamai nebegaliojantis.

Šilumos ūkio įstatymo 7 straipsnio 1 dalimi (2013 m. liepos 2 d. įstatymu Nr. XII-492; iš esmės identiška nuostata yra įtvirtinta šiuo metu galiojančio įstatymo 8 str. 1 d.) buvo nustatyta, kad savivaldybės tvarko šilumos ūkį pagal savivaldybių tarybų patvirtintus šilumos ūkio specialiuosius planus. Kaip pažymėjo LVAT teisėjų kolegija, pagal bendrą principą teritorijų planavimo dokumento sprendiniai galioja iki tol, kol jie nėra paneigti kitu teritorijų planavimo dokumentu. Vertindamas Šilumos ūkio įstatymo 7 straipsnio 5 dalį (2013 m. liepos 2 d. įstatymo Nr. XII-492 redakcija), nustačiusią, kad šilumos ūkio specialieji planai atnaujinami ne rečiau kaip kas 5 metai (šiuo metu galiojančio Šilumos ūkio įstatymo 8 str. 5 d. numato pareigą planus atnaujinti ne rečiau, kaip kas 7 metai), LVAT pažymėjo, kad šioje teisės normoje nėra numatyta, kad planai netenka teisinės galios suėjus 5 metų terminui, o jei šis 5 metų terminas praleidžiamas, plano sprendiniai galioja iki šio plano patikslinimo.

LVAT netenkino apeliacinio skundo ir pirmosios instancijos teismo sprendimą, kuriuo pareiškėjo skundas buvo atmestas kaip nepagrįstas, paliko nepakeistą.

2015 m. rugsėjo 8 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-540-261/2015

Procesinio sprendimo kategorija 13.6; 14.7

[Prieiga internete](#)

14.4. Pagrindinės tikslinės žemės naudojimo paskirties keitimas

Dėl subjekto, kompetentingo priimti sprendimą dėl neurbanizuotose ir neurbanizuojamose teritorijose esančio žemės sklypo pagrindinės žemės naudojimo paskirties ir (ar) būdo pakeitimo pagal žemės valdos projektą

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Vilniaus rajono savivaldybės administracijos sprendimo, kuriuo buvo atsisakyta tenkinti pareiškėjo prašymą pakeisti pagrindinę žemės naudojimo paskirtį bei patvirtinti žemės valdos projektą.

Kadangi pareiškėjo žemės sklypas buvo neurbanizuotoje ir neurbanizuojamoje teritorijoje, LVAT teisėjų kolegija, atsižvelgdama į nuo 2014 m. sausio 1 d. įsigaliojusias Žemės įstatymo 24 straipsnio 1 ir 2 dalių bei 40 straipsnio 1 dalies nuostatas, sprendė, kad, tais atvejais, kai žemės sklypas yra tokiose teritorijose, pagrindinė žemės naudojimo paskirtis gali būti keičiama vietovės lygmens specialiojo teritorijų planavimo dokumentu arba žemės valdos projektu, jeigu pagrindinės žemės naudojimo paskirties keitimas neprieštarauja savivaldybės bendrajam planui. Kadangi ginčo atveju pareiškėjo sklypo žemės naudojimo paskirtis galėjo būti keičiama priimant žemės valdos projektą, t. y. žemės sklypo formavimo ir pertvarkymo projektą, LVAT pripažino, kad pirmosios instancijos teismas padarė teisingą išvadą, jog nagrinėti pareiškėjo prašymą buvo kompetentingas Nacionalinės žemės tarnybos teritorinio padalinio pagal žemės sklypo buvimo vietą vadovas.

Atsižvelgdama į tai, LVAT teisėjų kolegija atsisakė tenkinti atsakovo apeliacinį skundą.

2015 m. rugsėjo 30 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1383-525/2015

Procesinio sprendimo kategorija 14.4

[Prieiga internete](#)

16. Valstybės tarnyba

16.1. Bylos dėl priėmimo į valstybės tarnybą

Dėl galimybės savivaldybės tarybos nariui būti konkurso į savivaldybės kontrolierius pareigas komisijos nariu

Apžvelgiamoje byloje buvo vertinamas konkurso į savivaldybės kontrolieriaus pareigas organizavimo teisėtumas. Konkurso į savivaldybės kontrolieriaus pareigas nelaimėję pareiškėjai konkurso rezultatus ginčijo, be kita ko, dėl tos aplinkybės, kad konkurso komisijos nariais pagal įstatymą negalėjo būti savivaldybės tarybos nariai.

Pasisakydama dėl reikalavimų konkurso komisijos formavimui, LVAT išplėstinė teisėjų kolegija rėmėsi Vietos savivaldos įstatymo 27 straipsnio 8 dalimi, nustatančia, kad savivaldybės kontrolierius į pareigas priimamas konkurso būdu ir iš jų atleidžiamas Valstybės tarnybos įstatymo nustatyta tvarka, bei Valstybės tarnybos įstatymo 10 straipsnio 2 dalies 6 punktu, pagal kurį į įstaigos vadovo savivaldybės kontrolieriaus pareigas priima savivaldybės taryba. Be to, pagal Vietos savivaldos įstatymo 16 straipsnio 2 dalį, savivaldybės tarybos išimtinė kompetencijai yra priskirta tiek pretendentų į savivaldybės kontrolieriaus pareigas atrankos komisijos sudarymas, tiek sprendimų dėl savivaldybės kontrolieriaus priėmimo į pareigas ir atleidimo iš jų priėmimas, savivaldybės kontrolės ir audito tarnybos steigimas savivaldybės kontrolieriaus teikimu, didžiausio valstybės tarnautojų pareigybių ir darbuotojų, dirbančių pagal darbo sutartis, skaičiaus šioje tarnyboje nustatymas, savivaldybės kontrolieriaus (savivaldybės kontrolės ir audito tarnybos) metinės ataskaitos svarstymas ir sprendimo dėl jos priėmimas, įstatymų numatyto savivaldybės kontrolieriaus darbo užmokesčio nustatymas, savivaldybės kontrolieriaus (savivaldybės kontrolės ir audito tarnybos) nuostatų tvirtinimas. Atsižvelgusi būtent į šias teisės normas, LVAT išplėstinė teisėjų kolegija sprendė, kad ginčyto konkurso komisijos nariais galėjo būti ir savivaldybės tarybos nariai. Vietos savivaldos įstatymas įtvirtina savivaldybės kontrolieriaus institucijos ypatingą paskirtį, funkcijas ir atskaitingumą, o tai pagrindžia savivaldybės tarybos išimtinę kompetenciją priimti sprendimą dėl savivaldybės kontrolieriaus paskyrimo, taip pat sudaryti pretendentų į savivaldybės kontrolieriaus pareigas komisiją. Vietos savivaldos įstatymo 16 straipsnio 2 dalies 8 punkte įtvirtinta išimtinė savivaldybės tarybos kompetencija negali būti suvaržoma Konkursų į valstybės tarnautojų pareigas organizavimo tvarkos aprašo (redakcija, galiojusi nuo 2013 m. sausio 1 d. iki 2013 m. birželio 1 d.) 21, 24 punkto nuostatomis, kurios riboja politikų dalyvavimą pretendentų į savivaldybės kontrolieriaus pareigas atrankos komisijoje.

Vertindama pareiškėjų argumentą, kad tokios sudėties konkurso komisija, kai jos nariais yra savivaldybės tarybos nariai, prieštarauja savivaldybės kontrolieriaus nepriklausomumo principui, LVAT išplėstinė teisėjų kolegija pažymėjo, kad Vietos savivaldos įstatymo ir Valstybės tarnybos įstatymo normų sisteminis aiškinimas lemia, kad tarp savivaldybės kontrolieriaus ir savivaldybės tarybos susiklostantys tarpusavio santykiai yra aiškiai ir detaliam reglamentuoti, numatant jų tarpusavio bendradarbiavimo būdus ir priemones bei aiškiai įtvirtinant ne tik savivaldybės kontrolieriaus atskaitingumą savivaldybės tarybai, bet ir numatant savivaldybės kontrolieriaus nepriklausomumo garantijas. Įstatymuose įtvirtinta savivaldybės kontrolieriaus skyrimo procedūra savaime nereiškia savivaldybės kontrolieriaus veiklos principų, *inter alia* – nepriklausomumo, pažeidimo. Savivaldybės tarybos išimtinės kompetencijos skirti savivaldybės kontrolierių įgyvendinimas, dalyvaujant jo skyrimo procedūroje tokiu būdu, jog konkurso komisijos nariais yra paskiriami savivaldybės tarybos atstovai, negali turėti poveikio savivaldybės kontrolieriaus veiklos nepriklausomumo principui, nes šis nepriklausomumas įgyvendinimas realizuojant kituose teisės aktuose įtvirtintus reikalavimus savivaldybės kontrolieriui, jo pareigas ir atsakomybę. Savivaldybės kontrolierius savo veikloje vadovaujasi tiek Vietos savivaldos, tiek kitais įstatymais ir teisės aktais, atsakomybė už netinkamą funkcijų vykdymą, be kita ko, ir nepriklausomumo principo pažeidimą, jam taip pat gali kilti kitų įstatymų, be kita ko, Valstybės tarnybos įstatymo, numatančio tarnybinę atsakomybę, pagrindu.

2015 m. rugsėjo 21 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. A-634-492/2015

Procesinio sprendimo kategorija 16.1.; 15.2.3.1.;15.2.3.2

[Prieiga internete](#)

16.3. Valstybės tarnautojų ir jų tarnybinės veiklos vertinimas

Dėl teisėjo padėjėjo, kaip valstybės tarnautojo, tarnybinės veiklos vertinimo specifikos

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl pareiškėjos – teisėjo padėjėjos – tarnybinės veiklos už atitinkamus metus vertinimo rezultatų – teismo pirmininkės įsakymo tobulinti teisėjo padėjėjos kvalifikaciją teisėtumo.

LVAT teisėjų kolegija, atsižvelgusi į valstybės tarnautojų tarnybinės veiklos vertinimą reglamentuojančias teises normas ir administracinių teismų praktiką, pažymėjo, kad nagrinėtos bylos atveju svarbu išsiaiškinti ir nustatyti, ar pareiškėjos tarnybinės veiklos vertinimo išvados apie tai, kad pareiškėja įvykdė tik kai kurias užduotis pagal sutartus vertinimo rodiklius, pareiškėjai trūksta gebėjimų atlikti pareigybės aprašyme nustatytas funkcijas, užduotys įvykdomos bei funkcijos atliekamos nepakankamai gerai, yra pagrįstos atsakovo pateiktais įrodymais. Šių aplinkybių išsiaiškinimui LVAT teisėjų kolegija atsižvelgė į teismo, kuriame dirba pareiškėja, teisėjo padėjėjų darbo specifiką, t. y. kad teisėjo padėjėjai yra paskirti dirbti su konkrečiu teisėju (-ais), ir būtent teisėjas (-ai) paveda vykdyti konkrečias užduotis teisėjo padėjėjams. Vertinant tai, kad pareiškėja tais metais, už kuriuos buvo vertinama jos tarnybinė veikla, buvo paskirta dirbti su konkrečia teisėja, kaip ir koku būdu (kokia apimtimi) ji turėjo atlikti minėtas funkcijas, priklausė nuo šios teisėjos nurodymų. Teisėjui nepavedus teisėjo padėjėjui vykdyti tam tikrų funkcijų ir / ar užduočių ir teisėjo padėjėjui jų dėl to nevykdant, negalima spręsti, jog teisėjo padėjėjas tų funkcijų ar užduočių negali įvykdyti tinkamai dėl profesinių įgūdžių stokos ir / ar netinkamos kvalifikacijos. Taigi tiek tiesioginiam vadovui, tiek tarnybinės veiklos vertinimo komisijai vertinant pareiškėjos tarnybinę veiklą, svarbu išsiaiškinti ir įvertinti aplinkybes, susijusias su tuo, kokias užduotis vykdyti pareiškėjai buvo pavedusi teisėja ir kaip, teisėjos vertinimu, šias užduotis ji atliko.

Teisėjos, su kuria dirbti buvo paskirta pareiškėja 2013 metais, kasmetiniam vertinimui užpildytame klausimyne apie tarnautoją pareiškėjos atliktos tiesioginės funkcijos įvertintos 9 balais. Pažymėtos pareiškėjos pastangos atlikti tiesiogines funkcijas, pareiškėjos pareigingumas, siekis tobulinti kvalifikaciją ir kiti teigiami pareiškėjos darbo aspektai. Pirmosios instancijos teismo posėdžio metu teisėja paaiškino, kad pareiškėjai duodavo rašyti skundų priėmimo nutarčių projektus, sprendimų projektus nesudėtingose bylose ne dėl to, kad pareiškėjos kvalifikacija yra nepakankama, teisėja taip pat nenurodė, kad ji nepasitiki pareiškėja, kad pareiškėja nesuvokia ginčo esmės, negali atlikti teisės aktų analizės ir pan. Teisėja taip pat nenurodė jokių konkrečių faktų apie tai, jog pareiškėja parengia nekokybiškus procesinių dokumentų projektus ir juos parengia ne laiku, kad nemoka apibendrinti informacijos, analizuoti byloje esančių problemų, jų pritaikyti praktikoje, nesugeba teikti motyvuotų išvadų, pavestas užduotis vykdo

paviršutiniškai. Teisėja pareiškėjos daromas klaidas vertino, kaip rašymo apsirikimus, ir teisingo dideliu darbo krūviu.

LVAT teisėjų kolegija, įvertinusi šiuos bei kitus duomenis, sprendė, kad jie paneigia pirmosios instancijos teismo išvadą apie tai, kad ginčo įsakymas yra pagrįstas faktiniais duomenimis. Pirmosios instancijos teismo sprendimas šiuo pagrindu panaikintas, priimtas naujas sprendimas, kuriuo pareiškėjos skundas patenkintas ir ginčytas įsakymas panaikintas.

2015 m. rugsėjo 28 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-2154-520/2015

Procesinio sprendimo kategorija 16.3

[Prieiga internete](#)

16.5. Valstybės tarnautojų socialinės ir kitos garantijos

Dėl nušalinimo nuo pareigų laikotarpio įskaitymo į stažą pareigūno valstybinei pensijai skirti

LVAT nagrinėtoje byloje buvo sprendžiama, ar pagrįstai atsakovas į stažą pareigūno valstybinei pensijai skirti neįskaitė nušalinimo nuo pareigų laikotarpio, nors pareigūnas įsiteisėjusiu ir galutiniu teismo sprendimu buvo išteisintas dėl nusikalstamos veikos padarymo.

LVAT teisėjų kolegijos vertinimu, nagrinėtu atveju svarbios ne tarnybos Lietuvos valstybei stažo skaičiavimo nuostatos dėl valstybės tarnautojo nušalinimo nuo pareigų laikotarpių pripažinimo, bet Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 6 straipsnio 3 punkto reguliavimas, aiškiai ir nedviprasmiškai įtvirtinantis, kad Vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos, prokuratūros, muitinės sistemų <...> pareigūnams ir kariams į tarnybos laiką pensijai skirti įskaitomas nuteisto pareigūno ar kario bausmės atlikimo laikas, jeigu šis pareigūnas ar karys vėliau reabilituotas.

Nagrinėtu atveju pasiremta pareiškėjo atžvilgiu priimtos Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus plenarinės sesijos nutarties motyvu, kad teismo konstatavimas, jog byloje nėra pakankamai duomenų, patvirtinančių asmeniui pareikštų kaltinimų pagrįstumą, apgina nepagrįstai apkaltinto asmens garbę, orumą ir sugrąžina jo gerą reputaciją, t. y. tokį asmenį reabilituoja. Taigi, LVAT teisėjų kolegijos nuomone, tai reiškia, kad nepagrįstai patraukto baudžiamojon atsakomybėn asmens išteisinimas reiškia ir jo teisių, apribotų baudžiamojo proceso tikslais (pareiškėjo atveju – procesinėmis prievartos priemonėmis, taikytomis baudžiamojoje byloje) visišką atkūrimą. Atsižvelgiant į tai, atsakovas įpareigotas pareiškėjo prašymo skirti valstybinę pensiją pakartotinio nagrinėjimo metu atsižvelgti į visą pareiškėjo laikino nušalinimo nuo pareigų laiką.

2015 m. rugsėjo 3 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1803-502/2015

Procesinio sprendimo kategorija 6.6.1; 16.5

[Prieiga internete](#)

17. Bylos dėl norminių administracinių aktų teisėtumo

17.1. Centrinų valstybinių administravimo subjektų

Dėl Lietuvos Respublikos aplinkos ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro 2008 m. liepos 9 d. įsakymu Nr. D1-370/1K-230 patvirtinto Mokesčio už aplinkos teršimą iš mobilių taršos šaltinių apskaičiavimo ir mokėjimo tvarkos aprašo 6 punkto teisėtumo

Norminę administracinę bylą inicijavo Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas, kuriam kilo abejonių, ar Mokesčio už aplinkos teršimą iš mobilių taršos šaltinių apskaičiavimo ir mokėjimo tvarkos aprašo, patvirtinto Lietuvos Respublikos aplinkos ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro 2008 m. liepos 9 d. įsakymu Nr. D1-370/1K-230 (toliau – ir Aprašas), 6 punktas (2010 m. balandžio 22 d. įsakymo Nr. D1-326/1K-117 redakcija) neprieštarauja Mokesčio už aplinkos teršimą įstatymo (toliau – ir Įstatymas) 9 straipsnio 3 daliai ir 4 dalies 2 punktui, Lietuvos Respublikos Konstitucijos 23 straipsnio 1 ir 2 dalims bei iš konstitucinio teisinės valstybės principo kylantiems teisės aktų hierarchijos reikalavimams. Abejonės kilo tuo aspektu, jog įstatymų leidėjas galbūt nenumato mokesčio už aplinkos teršimą apskaičiavimo taikant didesnę tarifą atvejais, kurie nustatyti ginčytoje Aprašo nuostatoje.

Išplėstinė teisėjų kolegija, įvertinusi Įstatymo 9 straipsnio 3 ir 4 dalių turinį, sprendė, kad iš loginės ir lingvistinės jų konstrukcijos bei sisteminio vertinimo matyti, jog Įstatymų leidėjas didesnio tarifo taikymą, apskaičiuojant mokestį už aplinkos teršimą, numatė tik už: (1) normatyvus viršijantį ir (ar) nuslėptą teršalų kiekį, išmestą iš stacionarių taršos šaltinių; (2) nuslėptą degalų kiekį, sunaudotą mobiliuose taršos šaltiniuose; (3) nuslėptą apmokestinamųjų gaminių bei apmokestinamosios pakuotės kiekį. Nagrinėtu atveju buvo pabrėžta, jog minėtų mokesčio apskaičiavimo, taikant didesnį tarifą, atvejų sąrašas yra baigtinis. Pagal turinį, taikymo pagrindus ir paskirtį aptariamas mokesčio už aplinkos teršimą apskaičiavimas, taikant didesnį tarifą, yra ekonominė sankcija mokesčio mokėtojui, todėl plečiamasis šių sankciją numatančių Įstatymo nuostatų aiškinimas yra negalimas. Tuo tarpu tikrinamas Aprašo 6 punktas iš esmės numatė mokesčio už aplinkos teršimą, taikant didesnį tarifą, apskaičiavimo tvarką atvejais, kai apskaičiuodamas mokestį už mobiliuose taršos šaltiniuose sunaudotą degalų kiekį mokesčio mokėtojas neteisingai taikė mokesčio už aplinkos teršimą tarifus ir (ar) neteisingai taikė ar visai netaikė privalomų taikyti mokesčio už aplinkos teršimą iš mobilių taršos šaltinių tarifų koregavimo koeficientų. Kitaip tariant, šia Aprašo nuostata įtvirtintu reguliavimu taršos iš mobilių taršos šaltinių atveju mokestis už aplinkos teršimą, taikant didesnį tarifą, apskaičiuojamas atvejais, kai mokestiniu laikotarpiu mokesčių mokėtojas nenuslėpė sunaudotų degalų.

Atsižvelgdama į minėtą Įstatymo 9 straipsnio 3 ir 4 dalių vertinimą, išplėstinė teisėjų kolegija darė išvadą, jog poįstatyminiu teisės aktu buvo nustatyta mokesčio už aplinkos teršimą, taikant didesnį tarifą, apskaičiavimo tvarka, kuri neatitiko Įstatyme nustatytos (konkuravo su Įstatyme nustatyta). Todėl buvo pripažinta, jog Aprašo 6 punktas prieštaravo Mokesčio už aplinkos teršimą Įstatymo 9 straipsnio 3 daliai ir 4 dalies 2 punktui bei iš konstitucinio teisinės valstybės principo kylantiems teisės aktų hierarchijos reikalavimams.

2015 m. rugsėjo 17 d. išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas administracinėje byloje Nr. I-12-143/2015
Procesinio sprendimo kategorija 17.1

[Prieiga internete](#)

21. Bylos dėl bausmių vykdymo ir kardomojo suėmimo institucijų, įstaigų ir pareigūnų veiksmų ir sprendimų viešojo ar vidaus administravimo srityje

Dėl kalinčio asmens teisės trumpam išvykti į namus

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl Pravieniškių pataisos namų-atvirosios kolonijos direktoriaus sprendimo atsisakyti suteikti pareiškėjui trumpalaikę išvyką į namus ir dėl to kilusios neturtinės žalos atlyginimo.

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, jog pareiškėjas nepatenka tarp asmenų, kuriems *expressis verbis* uždrausta suteikti trumpalaikę išvyką į namus, tačiau nurodė, kad tai nereiškia, jog pareiškėjui vien dėl to turėtų būti besąlygiškai suteikiama trumpalaikė išvyka į namus, kadangi Lietuvos Respublikos bausmių vykdymo kodekse (toliau – BVK) nustatyta, kad asmenims, kurie nepatenka į BVK 154 straipsnio reglamentavimo sritį, trumpalaikė išvyka gali būti suteikta tik atitikus BVK 104 straipsnyje nustatytus kriterijus.

Teisėjų kolegija nurodė, jog Įstatymų leidėjas įtvirtino, kad leidimą parvykti į namus duoda pataisos įstaigos direktorius (BVK 104 str.), atsižvelgdamas į komisijos, svarstančios klausimus dėl teisės nuteistajam suteikti trumpalaikę išvyką į namus, (toliau – Komisija) rekomendacijas. Galutinį sprendimą dėl trumpalaikės išvykos į namus suteikimo priima laisvės atėmimo įstaigos direktorius, t. y. pataisos įstaigos direktorius turi diskrecijos teisę suteikti trumpalaikę išvyką į namus. Pataisos įstaigos direktorius, priimdamas sprendimus dėl trumpalaikės išvykos suteikimo, privalo vadovautis teisės aktuose nustatytais kriterijais bei principais, įvertinti visas teisiškai reikšmingas aplinkybes bei motyvuoti sprendimą.

BVK nustatyta, kad trumpalaikė išvyka į namus suteikiama nuteistiesiems, laikomiems pataisos įstaigose lengvosios ir paprastosios grupių laikymo sąlygomis ir atlikusiems ne mažiau, kaip pusę bausmės, o leidimas parvykti į namus duodamas, atsižvelgus į nuteistojo asmenybę, kokia bausmės dalis atlikta, elgesį bausmės atlikimo metu (BVK 104 str.).

Vertindama, ar Pravieniškių pataisos namų-atvirosios kolonijos direktorius pagrįstai atsižvelgė į pareiškėjo elgesį visu bausmės atlikimo laikotarpiu, teisėjų kolegija konstatavo, kad BVK *expressis verbis*

nustatyta, jog nuteistojo teisinė padėtis, atsižvelgiant *inter alia* į nuteistojo elgesį baudmės atlikimo metu, gali būti švelninama arba griežtinama (9 str.). Analizuojant BVK 104 ir 154 straipsniuose įtvirtintą trumpalaikės išvykos į namus suteikimo tvarką sisteminiu, lingvistiniu ir teleologiniu teisės aiškinimo metodais, teisėjų kolegija darė išvadą, kad sprendimui dėl leidimo išvykti į namus nuteistajam nėra reikšminga BVK 143 straipsnio 9 dalis, kurioje nustatyta, kad jei nuteistajam per metus nuo nuobaudos atlikimo dienos nepaskiriama nauja nuobauda, jis laikomas neturinčiu nuobaudų. BVK 104 straipsnyje yra *expressis verbis* nustatyti kriterijai dėl leidimo išvykti į namus nuteistajam: nuteistojo asmenybė, atlikta baudmės dalis, elgesys baudmės atlikimo metu (BVK 104 str. 2 d.). Šie kriterijai yra platesni nei aplinkybė, ar nuteistasis turėjo galiojančią nuobaudą sprendimo dėl leidimo išvykti į namus priėmimo metu. Dėl to atmestas pareiškėjo argumentas, jog sprendžiant dėl trumpalaikės išvykos į namus ir vertinant nuteistojo asmenybę bei jo elgesį baudmės atlikimo metu, negalima atsižvelgti į jau nebegaliojančias drausmines nuobaudas.

Teisėjų kolegija sprendė, kad BVK nustatytas reikalavimas, jog turi būti atsižvelgiama į nuteistojo elgesį baudmės atlikimo metu, nėra diskriminacinio pobūdžio. Konstatuota, jog kalinių diferencijavimas, atsižvelgiant į jų elgesį baudmės atlikimo metu, yra pateisinamas tuo, jog tokiu teisiniu reguliavimu kaliniai skatinami keisti savo elgesį bei laikytis tvarkos kalinimo įstaigose. Teisės aktuose nėra įtvirtintos pareigos, nesuteikus trumpalaikės išvykos į namus, nurodyti priemonės ar rekomendacijos, kurias įvykdžius, nuteistajam būtų suteikiama trumpalaikė išvyka į namus.

Teisėjų kolegija sprendė, jog Pravieniškųjų pataisos namų-atvirosios kolonijos direktorius nepažeidė teisės aktų reikalavimų, atsisakydamas suteikti pareiškėjui trumpalaikę išvyką į namus, nes atsižvelgė į pareiškėjo asmenybę, atliktos baudmės dalį, nuteistojo elgesį baudmės atlikimo metu.

2015 m. rugpjūčio 6 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-2112-520/2015

Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2

[Prieiga internete](#)

33. Bylos, susijusios su nacionalinių, ES ir užsienio institucijų finansine parama

33.2. Bylos dėl paramos iš Europos Sąjungos struktūrinių fondų

Dėl res judicata principo taikymo, sprendžiant paramą gavusio asmens įtraukimo į skolininkų sąrašą pagrįstumo klausimą

Byloje ginčas kilo dėl Žemės ūkio ministerijos (toliau – ir ŽŪM) įsakymo dalies, kuria pareiškėja įtraukta į Skolininkų, kurie privalo grąžinti neteisėtai gautą ir (arba) panaudotą paramą pagal Lietuvos 2004–2006 metų bendrojo programavimo dokumento Kaimo plėtros ir žuvininkystės prioriteto priemones, sąrašą (toliau – ir Skolininkų sąrašas), teisėtumo ir pagrįstumo.

Ginčo įsakymo teisinis pagrindas – Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2005 m. gegužės 30 d. nutarimu Nr. 590 patvirtintos Finansinės paramos, išmokėtos ir (arba) panaudotos pažeidžiant teisės aktus, grąžinimo į Lietuvos Respublikos valstybės biudžetą taisyklės (toliau – ir Paramos grąžinimo taisyklės). Jis buvo priimtas Nacionalinei mokėjimo agentūrai prie ŽŪM (toliau – ir Agentūra) nustačius, jog pareiškėja, kuri gavo Europos Sąjungos paramą bei įsipareigojo įgyvendinti projektą „Norviliškių pilies sodybos pritaikymas kaimo turizmo paslaugoms teikti“, nevykdo realios kaimo turizmo veiklos, o kaimo sodybą pagal Bendradarbiavimo sutartį nuomoja UAB „Klimkynės parkai“, iš kurios gauti nuomos pinigai ir sudaro pareiškėjos – Projekto vykdytojos – pajamas. Remdamasi šiomis faktinėmis aplinkybėmis, Agentūra, vadovaudamasi Lietuvos 2004–2006 metų bendrojo programavimo dokumento priemonių ir projektų, finansuojamų įgyvendinant šias priemones, administravimo ir finansavimo taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos finansų ministro 2004 m. sausio 28 d. įsakymu Nr. 1K-033 (toliau – ir Administravimo taisyklės), 140 punktu, pareikalavo iš pareiškėjos grąžinti iš kaimo turizmo sodybos nuomos vienerius metus po Projekto įgyvendinimo pabaigos gautas pajamas. Atsižvelgiant į tai, kad pareiškėja neįvykdė šio ir pakartotinių Agentūros bei ŽŪM sprendimų, ją ginčo įsakymu nuspręsta įtraukti į pirmiau minėtą Skolininkų sąrašą, o ŽŪM reikalavimo teisė į pareiškėjo negrąžintą sumą buvo perleista VĮ Turto bankui pagal reikalavimo teisį perleidimo sutartį.

Bylą nagrinėjusi LVAT teisėjų kolegija pirmiausia atkreipė dėmesį į tai, jog nors ginčo įsakymas priimtas vadovaujantis Paramos grąžinimo taisyklėmis, tačiau šiose taisyklėse nei skolininko, nei skolininkų

sąrašo sąvoka nėra įtvirtinta. Pažymėta, jog skolininko apibrėžimą pateikia tik Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2008 m. vasario 13 d. nutarimu Nr. 137 patvirtintos Gražintinų lėšų, susidariusių įgyvendinant Europos Sąjungos žemės ūkio fondų priemones, administravimo taisyklės, taip pat – skolininko apibrėžimas įtvirtintas Civilinio kodekso 6.1 straipsnyje.

Toliau LVAT teisėjų kolegija konstatavo, jog dėl Agentūros teisės reikalauti iš pareiškėjos grąžinti iš kaimo turizmo sodybos nuomos vienerius metus po Projekto įgyvendinimo pabaigos gautas pajamas bei pareiškėjos pareigos mokėti Agentūros sprendimuose nurodytas pinigų sumas, t. y. skolą, buvo nagrinėjamas ginčas bendrosios kompetencijos teisme. Būtent – VĮ Turto bankas su ieškiniu kreipėsi į teismą dėl skolos priteisimo, tačiau galutine Vilniaus apygardos teismo 2014 m. gruodžio 8 d. nutartimi jo ieškinys buvo atmestas, bylą nagrinėjusiems bendrosios kompetencijos teismams išaiškinus, kad Bendradarbiavimo sutartis nelaikytina sodybos nuomos sutartimi, o pagal savo esmę ji atitinka paslaugų sutarties turinį ir dalyką, t. y. sutartimi buvo teikiamos kaimo turizmo paslaugos ir šiuo pagrindu nustačius, jog ieškovas neįrodė reikalavimo teisės perleidimo sutartimi perleisto reikalavimo pagrįstumo.

LVAT teisėjų kolegija, apžvelgusi ABTĮ 14 straipsnio 1 dalį, 58 straipsnio 2 dalį bei LVAT ir EŽTT praktiką, susijusią su prejudicinių faktų galia, pažymėjo, jog teisinėje sistemoje negali būti toleruojamos situacijos, kada galiotų du vienas kitam prieštaraujantys arba vienas kito pagrįstumą paneigiantys teismų sprendimai. Vienas esminių teisės viršenybės principo elementų – teisinio apibrėžtumo principas, kuris suponuoja pagarbą *res judicata* principui. Laikantis šio principo, teismams galutinai išsprendus ginčą, jų sprendimas neturėtų būti kvestionuojamas, taip užtikrinant santykių stabilumą.

Atsižvelgdama į tai bei nustačiusi, jog tiek pareiškėja, tiek ir atsakovai šioje administracinėje byloje dalyvavo civilinėje byloje, kurioje įrodinėjimo dalykas buvo toks pat, kaip ir šioje byloje, darė išvadą, jog pirmosios instancijos teismas pagrįstai pripažino civilinėje byloje priimto sprendimo prejudicinę galią nagrinėjamoje byloje.

Pirmosios instancijos teismo sprendimas, kuriuo pareiškėjos skundas tenkintas ir ginčo įsakymo dalis, kuria ji buvo įtraukta į Skolininkų sąrašą – panaikinta, buvo paliktas nepakeistu.

2015 m. rugsėjo 28 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-2152-520/2015
Procesinio sprendimo kategorija 33.2

[Prieiga internete](#)

38. Kitos bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo ar vidaus administravimo srityje

Dėl teisės vykdyti viešąjį pirkimą neskelbiamų derybų būdu iš vienintelio tiekėjo

Nagrinėtoje administracinėje byloje ginčas kilo dėl Viešųjų pirkimų tarnybos (toliau – VPT) sprendimų, kuriais atsisakyta leisti pareiškėjui vykdyti šilumos tiekimo paslaugų pirkimą neskelbiamų derybų būdu.

LVAT teisėjų kolegija, atsižvelgusi į nustatytas aplinkybes, Viešųjų pirkimų įstatymo (toliau – VPĮ) normas, taip pat Lietuvos Aukščiausiojo Teismo praktiką, pažymėjo, kad nagrinėtu atveju sąlyga, dėl kurios šildymo paslaugos negali būti įsigyjamos konkurso būdu, t. y. šildymo paslaugos iš esmės gali būti tiekiamos tik asmens, nuomos teise valdančio ir naudojančio patalpas, skirtas šilumos gamybai, atsirado ne dėl objektyvių priežasčių, bet dėl pačios Kauno rajono savivaldybės sprendimo atskirai vykdyti patalpų, skirtų šilumos gamybai, nuomos konkursą ir šildymo paslaugų viešąjį pirkimą, kas jau savaime apsprendė, kad šildymo paslaugos iš esmės gali būti perkamos tik neskelbiamų derybų būdu iš vieno asmens, t. y. patalpų nuomos konkurso laimėtojo. Sprendimas patalpų nuomos konkursą ir paslaugų, kurioms tiekti naudojamos išnuomos patalpos, viešąjį pirkimą vykdyti atskirai iš esmės neužtikrina nei teisės aktų reikalavimus atitinkančio šio savivaldybės turto panaudojimo, nei juo labiau skaidraus paslaugų viešojo pirkimo būdo parinkimo, o tuo pačiu – ir galutinio tikslo – šildymo paslaugų kultūros ir ugdymo įstaigoms tiekimą už racionalią kainą – pasiekimo.

Remiantis Valstybės ir savivaldybių turto valdymo, naudojimo ir disponavimo juo įstatymo normomis ir atsižvelgiant į galutinį turto (pastatų ir patalpų, skirtų šilumos gamybai), kuris iš esmės gali būti naudojamas tik tai pačiai savivaldybei (jai priklausančių įstaigų) reikalingų paslaugų tiekimui, nuomos tikslą, būtų pagrįsta ir racionalu, kad nuomos konkurso rezultatai būtų susieti ne su patalpų nuomos kaina, bet su galutiniu tikslu – racionaliaria ketinamų įsigyti šildymo paslaugų kaina.

Aplinkybė, kad šildymo paslaugų kainą teisės aktų nustatyta tvarka tvirtina savivaldybės taryba, savaime nereiškia, kad tiekėjų konkurencija čia yra negalima: parduodamos šilumos kainos pastoviai dedamajai tiesiogiai daro įtaką investicijų į šilumos gamybos ir perdavimo priemones dydis, todėl akivaizdu, kad Kauno rajono savivaldybė neturi visiškos diskrecijos reguliuoti jai parduodamos šilumos kainos. Patalpų nuomos konkurso sąlygose nebuvo sąlygų dėl investicijų dydžio, nuomos sutartyje yra įsipareigojimai tik dėl minimalių investicijų į išsinuomotas patalpas dydžio, todėl nėra ir jokių garantijų, kad nuomininkas, kuris tuo pačiu turėtų būti ir šildymo paslaugų tiekėju, bus maksimaliai suinteresuotas užtikrinti investicijos dydžio, o tuo pačiu – ir šildymo paslaugų kainos racionalumą.

LVAT teisėjų kolegija, remdamasi išdėstytais argumentais, pirmosios instancijos teismo sprendimą, kuriuo pareiškėjo skundas atmestas, paliko nepakeistą.

2015 m. rugpjūčio 31 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1163-624/2015

Procesinio sprendimo kategorija 1.2; 38

[Prieiga internete](#)

II. Administracinių bylų teisena

55. Teismo kompetencija

55.1. Administracinių bylų priskirtinumas teismui

Dėl sprendimo panaikinti atliekų sutvarkymą įrodančius dokumentus ginčijimo teisme

Pareiškėjas VŠĮ „Žalioji taška“ siekė inicijuoti teisme ginčą dėl Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos Vilniaus regiono aplinkos apsaugos departamento sprendimo dalies, kuria nuspręsta panaikinti pareiškėjui išduotus įrodančius dokumentus, panaikinimo.

LVAT teisėjų kolegija, panaikinus pirmosios instancijos teismo nutartį atsisakyti priimti pareiškėjo skundą dėl minėto individualaus administracinio akto, nurodė, kad pagal bendrą principą, kaip ir aiškinama LVAT praktikoje, administracinis teismas skundo priėmimo stadijoje nevertina, ar asmens teisės iš tikrųjų yra pažeistos, ir neturi teisės atsisakyti priimti skundą, konstatavęs, kad asmens teisės nėra pažeistos. Skundo priėmimo ir bylos iškėlimo stadijoje nėra ir negali būti patikrinama, ar asmuo, kuris kreipėsi teisminės gynybos, turi materialiąją teisę į skundą (prašymą), t. y. negalima atsisakyti priimti skundo (prašymo) dėl materialiojo teisinio pobūdžio motyvų – materialiosios reikalavimo teisės neturėjimo.

Nagrinėtoje byloje nustatyta, kad Lietuvos Respublikos aplinkos ministerija pareiškėjui išdavė licenciją atliekų tvarkymui organizuoti. Licencija pareiškėjui suteikia teisę organizuoti stiklinės, plastikinės, PET (polietileno tereftalato), kombinuotos, metalinės, popierinės ir kartotinės bei kitos pakuotės atliekų tvarkymą. Atliekų tvarkymo įstatymo 2 straipsnio 30 punkte nustatyta, kad įrodantys dokumentai – Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyti dokumentai, patvirtinantys gaminių ir (ar) pakuočių atliekų sutvarkymą. Taigi atliekų tvarkytojas gali pagrįsti atliekų tvarkymą, pateikdamas įrodančius dokumentus. Pareiškėjas skunde teigė, kad atsakovas, remdamasis patikrinimo aktu, priėmė ginčo sprendimą, kuriuo panaikino pakuočių atliekų sutvarkymą įrodančius dokumentus, UAB „Metrail“ 2013 metais išduotus pareiškėjui. Atsižvelgusi į tai, jog pareiškėjas pateikė argumentus, dėl kurių jam atsakovo sprendimas sukelia neigiamas teises pasekmes, LVAT teisėjų kolegija vertino, kad skundo priėmimo stadijoje nebuvo galima daryti išvados, jog šis sprendimas pareiškėjui nesukelia teisinių pasekmių ir šiuo pagrindu atsisakyti priimti skundą. Pareiškėjo nurodytos aplinkybės turi būti analizuojamos ir vertinamos bylą nagrinėjant iš esmės.

2015 m. rugpjūčio 12 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS-1066-520/2015

Procesinio sprendimo kategorija 55.1

[Prieiga internete](#)

70. Bylos nutraukimas

70.1. kai byla nepriskirtina administracinių teismų kompetencijai

Dėl Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos nutarimo ginčijimo

Apžvelgiamoje byloje buvo sprendžiama, ar pagrįstai pirmosios instancijos teismas nutraukė administracinę bylą, konstatavęs, jog pareiškėjo ginčijamas Valstybinės kainų ir energetikos kontrolės komisijos (toliau – atsakovas) nutarimas nedaro teisinio poveikio pareiškėjui. Ginčo nutarimu atsakovas konstatavo, kad pareiškėjo direktoriaus įsakymu šilumos gamybos kainos dedamosios nustatytos, nesilaikant reikalavimų ir įpareigojo pareiškėją per 30 kalendorinių dienų pašalinti pažeidimą. Pareiškėjui nepašalinus nustatyto pažeidimo, atsakovas kitu nutarimu vienašališkai nustatė laikinas šilumos gamybos kainas dedamąsias. Būtent dėl šios aplinkybės, pirmosios instancijos teismo vertinimu, pasikeitė teisinė situacija, ir pareiškėjo skundo dėl ginčo nutarimo panaikinimo tenkinimas negali pakeisti pareiškėjo teisių ir pareigų apimties.

LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad ginčo nutarime yra nurodyti šilumos kainos nustatymo pažeidimai. Toks nurodymas, vadovaujantis Šilumos ūkio įstatymo 32 straipsnio 9 ir 14 dalimis, suponuoja pareiškėjo pareigą pažeidimus pašalinti, ši pareiga aiškiai išreikšta nutarime įpareigojimu. Taigi toks nutarimas turi privalomąjį pobūdį ir sukelia teises pasekmes, nes juo yra užkertamas kelias pareiškėjo pageidaujama šilumos kainų patvirtinimui ir sudaromos prielaidos atsakovui tuo atveju, jeigu minėtame nutarime nurodyti pažeidimai nebus ištaisyti, vienašališkai nustatyti laikinas kainas. Taigi nagrinėtu atveju ginčo nutarimas ir jo neįvykdymas sudarė teisinį pagrindą tolesniam šilumos kainos nustatymo procesui ir atsakovo nutarimo vienašališkai nustatyti kainas dedamąsias priėmimui. Šis ir ginčo nutarimas yra susiję aktai, kurių teisėtumas negali būti tikrinamas atskirai. Tai reiškia, kad teismas, vertindamas paskesnio nutarimo teisėtumą ir pagrįstumą, turėtų įvertinti ir tai, ar buvo teisinis pagrindas (prielaidos) jam priimti, t. y. vertinti ir ginčo nutarimo teisėtumą. Ginčo nutarimas negali būti laikomas ir tarpiniu procedūriniu sprendimu, nes pats savaime sukelia aiškias teises pasekmes – pareiškėjui nustatytas įpareigojimas, numatytas atsakovo tolesnis elgesys pareiškėjui įpareigojimo neįvykdžius (pažeidimo nepašalinus), o šios teisinės pasekmės yra ilgalaikio pobūdžio. Nutraukus bylą, ginčo nutarimas liktų galioti ir nebūtų patikrintas jo teisėtumas. Tačiau tokiu atveju, jeigu teismas panaikintų atsakovo vėlesnį nutarimą dėl kainos dedamųjų nustatymo, susiklostytų teisiškai neaiški situacija, nes iš esmės liktų galioti ginčo nutarimas, kuris sudaro vėlesnio nutarimo teisinį pagrindą.

Dėl šių priežasčių LVAT teisėjų kolegija nutarė, kad ginčas dėl atsakovo nutarimo pašalinti nurodytus pažeidimus gali būti nagrinėjamas teisme.

2015 m. rugsėjo 16 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS-970-822/2015

Procesinio sprendimo kategorija 28; 70.1

[Prieiga internete](#)

Dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos atsisakymo pritarti mokesčių mokėtojo siūlomam mokesčių teisės aktų nuostatų taikymui būsimam sandoriui ginčijimo

Apžvelgiamoje byloje LVAT teisėjų kolegija vertino pirmosios instancijos teismo nutartį nutraukti administracinę bylą, kaip nepriskirtą nagrinėti administracinio proceso tvarka, atsižvelgus į aplinkybę, kad ginčijamas Valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – atsakovas) sprendimas nepritarti pareiškėjų prašyme nurodytam mokesčių teisės aktų nuostatų taikymui nurodomam būsimajam sandoriui, nesukelia teisių pasekmių.

Atsakovas tokį savo sprendimą priėmė, nes, jo teigimu, pirma, pareiškėjai neatitinka Pelno mokesčio įstatymo 56¹ straipsnio 1 dalyje nustatytų sąlygų, t. y. kad mokestiniai nuostoliai gali būti perduodami tik tarp tokių vienetų, kurie dvejus metus be pertraukų iki nuostolių perdavimo dienos yra vienetų grupėje, kurioje patronuojantis vienetas tiesiogiai arba netiesiogiai valdo ne mažiau kaip 2/3 nuostolių perdavime dalyvaujančio kiekvieno dukterinio vieneto akcijų (dalių, pajų) ar kitų teisių į paskirstytino pelno dalį, ir, antra, prašyme nėra nurodyto būsimąjo sandorio objekto.

Atskirąjį skundą nagrinėjusi LVAT teisėjų kolegija pažymėjo, kad mokesčių administratoriaus išankstinio įsipareigojimo dėl mokesčių teisės aktų nuostatų taikymo institutas pasižymi tuo, kad mokesčių mokėtojas turi teisę kreiptis į mokesčių administratorių su prašymu pritarti jo siūlomam mokesčių teisės aktų nuostatų taikymui būsimajam sandoriui. Šiame prašyme mokesčių mokėtojas turi tiksliai ir vienareikšmiškai apibūdinti būsimąjį sandorį, aplinkybes, su kuriomis pagal mokesčių įstatymus sietinas apmokestinimas, taikytinas mokesčių teisės aktų nuostatas ir pateikti kitą informaciją bei įrodymus, kuriais

grindžia siūlomą mokesčių teisės aktų nuostatų taikymą. Vartojama sąvoka „būsimasis sandoris“ suprantama, kaip mokesčių mokėtojo sandoris, ūkinė operacija ar bet kokia jų grupė, kurie bus pradėti vykdyti po prašymo pateikimo mokesčių administratoriui dienos. Prašymas negali būti pateiktas dėl mokesčio dydžio. Mokesčių administratorius, išnagrinėjęs prašymą, priima vieną iš šių sprendimų: 1) pritarti prašyme nurodytam mokesčių teisės aktų nuostatų taikymui būsimajam sandoriui; 2) nepritarti prašyme nurodytam mokesčių teisės aktų nuostatų taikymui būsimajam sandoriui.

Priėmęs sprendimą pritarti mokesčių mokėtojo pateiktai pozicijai, mokesčių administratorius įsipareigoja, kontroliuodamas šio mokesčių mokėtojo mokesčių apskaičiavimą ir sumokėjimą, jos laikytis. Taigi toks sprendimas panaikina atsakovo diskreciją teisės aktų nuostatų taikymo srityje ir įpareigoja jį vadovautis sprendime suformuota teisės aiškinimo taisykle (išskyrus teisės aktuose numatytas išimtis). Nors minėtas sprendimas *de jure* yra privalomas tik mokesčių administratoriui, bet ne mokesčių mokėtojui, tačiau turi būti atsižvelgiama į tai, kad pareiškėjui nesutikus su tam tikru teisės aktų aiškinimu, jis prisiima riziką arba veikti savo būdu ir priimti būsimas pasekmes dėl mokesčių administratoriaus veiksmų, arba keisti, koreguoti savo elgesį tam tikru būdu, kad tik būtų išvengta galimų neigiamų pasekmių. Todėl tai, kad toks sprendimas *de jure* įpareigoja tik atsakovą, nereiškia, kad faktiškai nėra apsunkinama ir pareiškėjų teisė rinktis elgesio variantą konkrečios, prašyme detalai išdėstytos situacijos atžvilgiu. Juk sprendime nurodyto teisės normų taikymo nepaisymas vėliau gali lemti atitinkamas neigiamas pasekmes pareiškėjams. Atsižvelgusi į nurodytus motyvus, LVAT teisėjų kolegija nesutiko su pirmosios instancijos teismo pozicija, kad ginčijamas atsakovo sprendimas pareiškėjams savaime nesukelia teisinių pasekmių ir jų veiksmams jokios įtakos daryti negali. Nors aptariamasis sprendimas pareiškėjams tiesiogiai jokių pareigų nesukuria, tačiau pareiškėjai siekia apginti savo teisę užsitikrinti su mokesčių administratoriumi vienodą sudaromų būsimųjų konkrečių sandorių interpretaciją ir gauti atsakymą į pateiktą prašymą, atitinkantį teisės aktų keliamus reikalavimus.

Nagrinėtoje byloje LVAT teisėjų kolegija taip pat atkreipė dėmesį, kad nurodytas institutas negali būti tapatinamas su Mokesčių administravimo įstatyme apibrėžta mokesčių administratoriaus pateikta konsultacija. Šiuo aspektu pažymėtina, jog pagal Mokesčių administravimo įstatymo 37 straipsnio 2 dalį, mokesčių mokėtojas neprivalo vadovautis jam pateikta konsultacija mokesčių mokėjimo klausimais, ir tai nėra mokesčių administratoriaus išankstinis įsipareigojimas dėl mokesčių teisės aktų nuostatų taikymo pagal Mokesčių administravimo įstatymo 37¹ straipsnio nuostatas. Vadovaujantis Mokesčių administravimo įstatymo 141 straipsnio 1 dalies 4 punktu, klaidinga mokesčių administratoriaus suteikta konsultacija mokesčių mokėjimo klausimais yra pagrindas atleisti mokesčių mokėtoją tik nuo baudų, paskirtų pagal šio įstatymo 139 ir 140 straipsnius. Tuo tarpu, remiantis mokesčių administratoriaus išankstinio įsipareigojimo dėl mokesčių teisės aktų nuostatų taikymo instituto reguliavimu pats mokesčių administratorius, išnagrinėjęs prašymą ir priėmęs sprendimą pritarti prašyme nurodytam mokesčių teisės aktų nuostatų taikymui būsimajam sandoriui, įsipareigoja, kontroliuodamas, ar šis mokesčių mokėtojas teisingai apskaičiavo, deklaravo ir mokėjo mokesčius, taikyti mokesčių teisės aktų nuostatas būsimajam sandoriui taip, kaip nurodyta sprendime (Mokesčių administravimo įstatymo 37¹ str. 3 d.). Pastaroji aplinkybė *de facto* turi įtakos ir pareiškėjo veiksmams, sprendžiant atitinkamų sandorių sudarymo, tam tikro veikimo būdo pasirinkimą.

Svarbu ir tai, kad pareiškėjai skunde, be kita ko, pabrėžia, jog atsakovas sprendimo baigiamojoje dalyje dėl prašymo (f) punkto pasisakė, kad jis nenagrinėtinas, nes nenurodytas būsimos sandorio objektas, tačiau nepateikė argumentų ir motyvų, kuo remiantis padarė tokią išvadą, nemotyvavo priimto sprendimo nepritarti pateiktam aiškinimui, kaip tai numato Mokesčių administravimo įstatymo 37¹ straipsnio 3 dalis, nebuvo atsakyta į visus pareiškėjų teikiamus prašymus. Nesuteikus pareiškėjams teisės ginčyti nurodytą sprendimą, be kita ko, negalėtų būti vertinami nurodyti aspektai, ar atsakovas laikėsi reikalavimų, numatytų Mokesčių administravimo įstatymo 37¹ straipsnyje, ir taip būtų pažeidžiama pareiškėjų teisė kreiptis visapusiškos teisminės gynybos (ABTĮ 5 str.).

Remdamasi tuo, kas nurodyta, LVAT teisėjų kolegija nusprendė, kad pirmosios instancijos teismas netinkamai aiškino ginčui spręsti aktualų teisinį reguliavimą ir administracinę bylą nutraukė nepagrįstai.

2015 m. rugsėjo 23 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS-1079-858/2015

Procesinio sprendimo kategorija 70.1

[Prieiga internete](#)

70.6. kai skundas (prašymas) buvo priimtas praleidus nustatytus padavimo terminus

Dėl skundo padavimo termino skaičiavimo, kai administracinio akto grafinė dalis pateikiama vėliau, nei pats administracinis aktas

LVAT praktikoje yra išaiškinta, kad remiantis ABTĮ 33 straipsnio 1 dalimi, asmens skundo padavimo administraciniam teismui terminas pradedamas skaičiuoti nuo asmens sužinojimo apie skundžiamo sprendimo priėmimą dienos. Laikoma, kad asmuo sužino apie aktą, kai jam tampa prieinama informacija apie esminius šio akto turinį sudarančius elementus, t. y. apie aktą priėmusią instituciją (asmenį), priėmimo datą, aktu nustatomas teises ar pareigas.

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas ginčijo pirmosios instancijos teismo išvadą, kad praleido ABTĮ 33 straipsnio 1 dalyje nustatytą vieno mėnesio terminą administraciniams aktams, kuriais patikslintas trečiajam suinteresuotam asmeniui priklausančio žemės sklypo plotas ir ribos bei patvirtinti kadastro duomenys, apskūsti. Nagrinėtu atveju pirmosios instancijos teismas nustatė, kad procesinio termino eiga prasidėjo šių administracinių aktų įteikimo pareiškėjui momentu, tačiau iš bylos duomenų matyti, kad neatsiejama administracinių aktų dalį sudarė grafinė medžiaga, kuri su tekstiniais dokumentais pareiškėjui nebuvo pateikta. Būtent brėžiniai su juose pažymėtomis žemės sklypo ribomis ir kadastro duomenimis atspindi svarbiausią informaciją, kurią išnagrinėjęs, pareiškėjas būtų galėjęs spręsti apie savo teisių ir teisėtų interesų pažeidimą. Pateikęs pakartotinį prašymą, šią medžiagą pareiškėjas gavo ir su ja susipažino 2015 m. sausio 30 d., todėl 2015 m. vasario 27 d. paduodamas teismui skundą, ABTĮ 33 straipsnio 1 dalyje įtvirtinto termino jis nepraleido.

Klaipėdos apygardos administracinio teismo nutartis nutraukti bylą panaikinta ir byla perduota nagrinėti iš naujo.

2015 m. rugsėjo 2 d. administracinėje byloje Nr. AS-1120-502/2015

Procesinio sprendimo kategorija 70.6

[Prieiga internete](#)

75. Teismo sprendimo klaidų ištaisymas

Dėl teismo sprendimo netikslumų taisymo iš esmės pakeičiant sprendimo esmę

Pirmosios instancijos teismas nutartimi ištaisė savo anksčiau (2015 m. balandžio 13 d.) priimtame sprendime padarytą rašymo apsirikimą, šio sprendimo 9 lapo 5 pastraipoje nuo viršaus vietoje įrašo „Atsižvelgiant į tai, kad nagrinėjamu atveju, teisėjų kolegija *nenustatė*, kad pareiškėjas pažeidė kokias nors VPĮ nuostatas, darytina išvada, kad finansinis koregavimas *nėra galimas* ir įsakyme *nepagrįstai* pareiškėjo atžvilgiu taikytas Finansinių pataisų rekomendacijų 1 priedo 3 punktas, *inter alia* nustatantis, kad nesilaikant viešųjų pirkimų tvarkos sudarytų papildomų darbų ir paslaugų sutarčių atveju, taikoma 100 proc. neteisėtai sudarytų sutarčių vertės finansinė korekcija, kuri, esant tam tikroms sąlygoms (dėl tokių išlaidų neviršijimo 50 proc. pagrindinės sutarties sumos), gali būti mažinama iki 25 proc.“ įrašė taip: „Atsižvelgiant į tai, kad nagrinėjamu atveju, teisėjų kolegija *nustatė*, kad pareiškėjas pažeidė VPĮ nuostatas, darytina išvada, kad finansinis koregavimas *yra galimas* ir įsakyme *pagrįstai* pareiškėjo atžvilgiu taikytas Finansinių pataisų rekomendacijų 1 priedo 3 punktas, *inter alia* nustatantis, kad nesilaikant viešųjų pirkimų tvarkos sudarytų papildomų darbų ir paslaugų sutarčių atveju, taikoma 100 proc. neteisėtai sudarytų sutarčių vertės finansinė korekcija, kuri, esant tam tikroms sąlygoms (dėl tokių išlaidų neviršijimo 50 proc. pagrindinės sutarties sumos), gali būti mažinama iki 25 proc.“.

Pareiškėjo, dėl šios nutarties pateikusio atskirąjį skundą, nuomone, nagrinėjamu atveju teismo atliktas klaidų ištaisymas negali būti laikomas nekeičiančiu sprendimo turinio ir esmės, kadangi juo iš esmės pakeistas vienas pagrindinių teismo sprendimų motyvų (pagal kurį pareiškėjo atžvilgiu atsakovas neteisėtai pritaikė finansinį koregavimą).

LVAT teisėjų kolegijos vertinimu, pirmosios instancijos teismas skundžiamoje nutartyje ABTĮ 94 straipsnio 2 dalies, reglamentuojančios sprendimo netikslumų taisymo institutą, nuostatas taikė netinkamai. LVAT teisėjų kolegija sutiko su pareiškėjo atskirajame skunde išdėstyta pozicija, jog pirmosios instancijos teismo atliktas klaidų ištaisymas ginčijamoje nutartyje negali būti laikomas nekeičiančiu

sprendimo turinio ir esmės. Šia nutartimi buvo iš esmės pakeistas vienas pagrindinių teismo sprendimo motyvų, t. y. teismo išvada, pagal kurią pareiškėjo atžvilgiu atsakovas neteisėtai pritaikė finansinį koregavimą, nes nenustatyta, jog pareiškėjas pažeidė kokias nors VPĮ nuostatas. Skundžiamoje nutartyje suformulavus visiškai priešingą teiginį, iš esmės pakeičiama pirmosios instancijos teismo 2015 m. balandžio 13 d. sprendimo administracinėje byloje motyvuojamoji dalis. Toks keitimas nelaikytinas akivaizdžiu rašymo apsirikimu ir nėra leidžiamas, kadangi pažeidžia ABTĮ 94 straipsnio 2 dalyje numatytus reikalavimus. Pažymėta, kad klausimai dėl byloje atlikto įrodymų vertinimo ir jais remiantis teismo priėtų išvadų pagrįstumo, gali būti patikrinti tik per apeliacijos institutą, t. y. apeliacine tvarka išnagrinėjus skundą dėl pirmosios instancijos teismo sprendimo (ABTĮ 137, 138 str.).

Atsižvelgiant į pirmiau nurodytus motyvus, pirmosios instancijos teismo nutartis buvo panaikinta.

2015 m. rugsėjo 16 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS-892-756/2015

Procesinio sprendimo kategorija 73; 75

[Prieiga internete](#)